

maatte fremkomme. — Den anden Bemærkning, jeg vil tillade mig at gjøre, skal kun gaa ud paa at fremhæve, hvad jeg før paastod, nemlig at Afgjørelsen af det Krenkende i et Angreb paa en Dvrighedsperson ikke her i dette Tilfælde kan straffes efter Straffebestemmelser; thi det er ikke Straffen, der betegner en Handling, som vanærende, det er Folketjenstigheden, som skal lægges til Grund derfor. Dermed tror jeg tilstrækkelig at have besvaret den ærede foregaaende Talers Ytringer.

Minestab: Naar den ærede Ordfører sagde, at det var en Indrømmelse fra hans og Flertallets Side forrige Gang, at man vilde finde sig i det Referat, jeg gav af Sagen, og at det var derfor, at der ikke fandt nogen Diskussion Sted, hvorimod han maatte tilbagevise de Ytringer, jeg før brugte om dette Forhold, saa tilbageviser jeg fra min Side dette som fuldkommen Usandhed. Det var ikke nogen Indrømmelse fra de ærede Herrer til mig, som det skyldes, at man forrige Gang ikke kom ind paa denne Sags Realitet, paa ingen mulig Maade. Det var tværtimod, som jeg sagde, en Aftale mellem Udvalgets Medlemmer, hvad jeg ogsaa stærkt pointerede, at man af Hensyn til Paagjældende og af Hensyn til Folkethinget vilde saa lidt som muligt gaa ind paa denne Sags Realitet; det ville Udvalgets øvrige Medlemmer give mig Ret i. Naar i Dvrigt det ærede Medlem nu søgte at gaa det Udseende af, at jeg havde fremsat Anskuelse om et Overherredømme for Domstolene over Rigsdagen, saa vil vistnok Enhver af de Herrer, som med et ubildet Dre hørte, hvad jeg sagde, erkjende, at det beror paa den selvstændigste Misforstaaelse. Der har ikke fra min Side været talt om noget Overherredømme for Domstolene over Rigsdagen. Jeg har sagt, at hvert af Thingene og Domstolene havde hver for sig selvstændig og uafhængig af hinanden at afgjøre de Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke Loven har givet hver især Kompetence. Ligesom jeg urgerede, at naar Sagen var afgjort her med Hensyn til Paagjældendes Valgbarhed, og Sagen kom til at foreligge for Domstolene med Hensyn til hans Valgret, vilde Domstolene ikke være bundne ved den Afgjørelse, som her havde fundet Sted med Hensyn til hans Valgbarhed, jaledes er det ikke mindre indlysende, at hvis Spørgsmaalet om hans Valgret først havde faaet sin Afgjørelse ved Domstolene, og disse f. Ex. havde frakjendt ham Valgret, saa vilde Folkethinget aldeles ikke være bundet ved denne Dom. Folkethinget er ganske vist bundet ved Domstolenes Afgjørelse med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad det er bevist, at den Paagjældende har gjort sig skyldig i, men Bestemmelsen af, om den beviste Handling er vanærende i den offentlige Mening eller ikke, er et Punkt, i hvilket Folkethinget er aldeles uafhængigt af Domstolene eller, hvis de Herrer have Byst til at udtrykke det jaledes, har Overherredømmet over Dom-

stolene, et Udtryk, som jeg i Dvrigt finder i højeste Grad urigtigt og misfædet, som min ærede Ven fra Bornholm (Kofod) siger. Derfor er der aldeles ikke her Tale om noget Saadant, som at Domstolene tilfidesætte Rigsdagens Beslutning. Det tror jeg, Enhver vil forstaa. Naar det ærede Medlem i Dvrigt sandt de bratte og skarpe Udtalelser fra min Side ufornødne, saa er det ganske vist, at de havde været ufornødne, hvis det ærede Medlem ikke var kommet med sine, efter min Mening, høist ufornødne Udtalelser om den Betydning, det skulde have for Paagjældendes Valgret, hvilken Afgjørelse vi her traf med Hensyn til Valgbarheden. Det var unegtelig høist ufornødne Udtalelser, men derefter vare mine aldeles nødvendige. Det glæder mig i Dvrigt, at jeg ved det ærede Medlems sidste Udtalelser faar Anledning til at gjøre en Tilføining til, hvad jeg før sagde, om et Punkt, som jeg den Gang forbigik. Det ærede Medlem foresøgte nemlig i sit første Foredrag og nu atter i sit andet at gaa det Udseende af, at det, som vi paastode adskilte den Handling, som Paagjældende har gjort sig skyldig i, fra en almindelig Reformærrelse, skulde være det, at Klagen var fremsført mod en Dvrighedsperson. Jeg griber denne Leilighed til, hvis Noget skulde have den Mening, da at berigtige den. Det er aldeles ikke Tilfældet. Dersom man vil betragte den Paragraph i Straffeloven, efter hvilken Paagjældende er dømt, vil man se, at det ikke i nogen Maade er fremhævet som noget Særegent, at det er en Dvrighedsperson, Bestyrelserne er rettet imod. Det hedder: „Hvo som til Kongen, nogen af de lovgivende Forsamlinger, Ministerierne eller Dvrigheden indgiver aabenbart falske Klagemaal“, men det er slet ingen Betingelse, at det skal være over en Dvrighedsperson, det er ikke deri, det Særlige ligger. Klagen kan lige saa godt være over hvilken som helst privat Mand. Det er den Omstændighed, at det er en Paagjældende bevist, urigtig Klage til Dvrigheden eller de lovgivende Forsamlinger, der giver Handlingen dens eiendommelige Karakter og adskiller den fra en Reformærrelse.

Witner: Jeg vil først tillade mig en personlig Bemærkning angaaende en Udtalelse af mig, som fremkom ved denne Sags første Behandling, fordi jeg ved anden Behandling ikke kunde komme til Orde derom efter Sagens daværende Stilling. Jeg tillod mig ved første Behandling af denne Sag at oplyse Thinget om, at jeg af vedkommende Valgte var anmodet om at meddele, at der var en efter hans Mening for ham ikke uvigtig, gunstig Omstændighed tilstede; men det kunde naturligvis ikke falde mig ind at afsløre nogen Dom over Aktstykket, hvortil jeg intetsomhelst Kjendskab havde; jeg oplyste kun Thinget om en Kjendsgjerning, som det ærede Medlem troede at kunne anføre, medens han dog ikke ansaa det for passende selv at tage Ordet for at fremsføre den,